

řízení vyšla na jevo vada druhu v prvním odstavci označeného, byla zmatečnost řízení k návrhu jedné ze stran neb úřadu k popírání oprávněného vyslovena usnesením oním soudem, který vynesl poslední rozhodnutí ve věci. V permanenční komisi panské sněmovny ozvaly se zásadní pochybnosti proti přípustnosti odstraňování pravoplatných soudcovských výroků, načež ve společné konferenci komise a výboru zákonodárných sborů obdržel odst. 2. §. 42. j. n. znění nynějšího zákona. Ve společné zprávě motivů bylo podotknuto, že tu jde o odporování v těch případech, jež již nemá na mysli § 12. zákona o říšském soudu. Ustanovení §u 42. odst. 2. j. n., mělo býti pouze doplněním platných již norem o vyřizování pochybností ohledně příslušnosti pro případy, jež zákon ze dne 18. dubna 1869 č. ř. z. 44 neměl na zřeteli, ve kterých se správní úřad teprve po právní moci soudního nálezu domáhá své příslušnosti. Postup myšlenkový a úmysl §u 42., odst. 2. j. n., v souvislosti s prvním odstavcem směřují nepopřene k tomu, že správní úřad v určité právní věci se domáhá příslušnosti, že sdělí svůj právní názor o nepříslušnosti řádného soudu nejvyššímu soudu a že tento jest pak oprávněn a povinen, otázku právní jemu předloženou zkoumati a tedy samostatně rozhodnouti. Takový postup jest již nemožný, prohlásil-li říšský soud již dříve řádný soud za nepříslušný. Oč ministerstvo orby svým návrhem usiluje, není v podstatě nic jiného, nežli výkon nálezu říšského soudu, jenž byl zákonem z 18./4. 1869 č. ř. z. 44 upraven, jenž však nestanoví příslušnosti nejvyššího soudu.

(Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 30. ledna 1917, č. j.

N III 32/16
3.)

—Zabloudil—

Nebyl-li předrolán právní zástupce k odvolacímu líčení, při němž měla býti vyslýchána za účelem důkazu strana jím zastoupená a jen sama obeslaná, není zde žádného zmatku dle § 477. č. 4 c. s. ř., pakliže strana mohla závčas o roku uvědomiti svého zástupce.

D ů v o d y :

Tvrzenou zmatečnost podle §u 477. č. 4 c. ř. s. spatřuje dovolatel v tom, že vykázáný právní zástupce žalovaného nebyl vyrozuměn o roku nařízeném na den 17. února 1916 k opakování důkazu slyšením stran a že prý žalovanému následkem tohoto nezákonného postupu odňata byla vzhledem k ustanovením §§. 27. a 463. c. ř. s. možnost před soudem jednati.

Dlužno sice spisu dovolacímu přisvědčiti v tom směru, že dle §u 93. c. ř. s. měl soud odvolací právního zástupce žalovaného o roku vyrozuměti, jelikož při prohlašování průvodního usnesení nebyl při-

tomen ani žalovaný, ani jeho zástupce (§ 426., odst. 2. c. ř. s.). Naproti tomu nedá se však tvrditi, že opomenutím tohoto vyrozumění byl žalovaný zbaven možnosti před soudem jednati, neboť žalovanému bylo obesláním k osobnímu dostavení se, jež doručeno mu bylo 9. února, tudíž 8 dnů před rokem, možno zpravit svého, v tomtéž místě bydlícího zástupce o nařízeném roku a přiměti jej k zúčastnění se roku. Opomenul-li žalovaný tak učiniti a nedostavil-li se dokonce ani sám k roku, neměla žalovaným tvrzená nemožnost před soudem jednati svou příčinu v nezachování předpisů §§. 93. a 426., odst. 2. c. ř. s., nýbrž ve vlastním jeho prodlení, jakož i dále v tom, že jeho zástupce přes to, že byl řádně obeslán, nedostavil se k odvolacímu jednání dne 7. února 1916, při němž mu bylo lze hájiti zájmy žalovaného.

(Rozhod. nejv. soudu ze dne 18. dubna 1916, č. j. Rv II 236/16.)

—i—

Výklad ustanovení § 575. odst. 3. c. ř. s.

V exekuční záležitosti vymáhající věřitelky M. proti povinné A. F. o vyklizení a odevzdání domku v L., vyhověl rekursní soud stížnosti vymáhající věřitelky do usnesení soudu první stolice a změnil naříkané usnesení v ten rozum, že se vymáhající straně proti povinné straně exekuce na odevzdání a vyklizení domku č. p. 132 v L. s jednou zahrádkou, vyjímaje byt se zahrádkou, který obývá dozorce horní dle §. 349. ex. ř., povoluje a výkon její c. k. okresnímu soudu ukládá.

Odůvodnění:

Vymáhající věřitelka stěžuje si z usnesení potud, pokud jím zamítnut byl její návrh, aby jí proti straně povinné povolena byla exekuce dle §. 349. ex. ř. na odevzdání a vyklizení domku č. p. 132 v L. s jednou zahrádkou, vyjímaje byt se zahrádkou, který obývá dozorce horní, a to s odůvodněním, že vykonatelnost rozsudku c. k. okresního soudu v T. ze dne 8. ledna 1916 ^{C 97/15}/₂, jímž bylo paní A. F. uloženo, aby výše zmíněný domek se zahrádkou vyklidila a žalující straně, totiž nynější vymáhající věřitelce, odevzdala do 14 dní pod exekucí, jest obmezena lhůtou v §. 575., odst. 3. c. ř. s., která již dávno uplynula, a to právem.

Nelze sice přisvědčiti názoru stěžovatelčinu, že by se tu nejednalo o smlouvu nájemní, jelikož ze spisu zmíněného C 97/15 na jevo vychází, že žalující strana učinila s J. F., manželem povinné, dohodu, dle které přenechala a týž převzal od ní k cíli obývání a zřízení veškeré místnosti v domech č. 132 a 133 v Lažánkách žalující patřící s jednou zahrádkou na dobu trvání ujednání ohledně pro-